
Chocicza Wielka, st. 4/A2-304, gm. Września, woj. wielkopolskie, AZP 54-33

Informator Archeologiczny : badania 33, 130

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

CHOCICZA WIELKA, st. 4/A2-304, gm. Września, woj. wielkopolskie, AZP 54-33

- osada wczesnośredniowieczna (faza B-D)

Badania prowadził mgr Bartłomiej Rogalski (Ośrodek Naukowo-Konserwatorski PKZ Poznań), finansowała Agencja Budowy i Eksploatacji Autostrad. Pierwszy sezon badań. Przebadano 77 arów.

Stanowisko zlokalizowane na trasie planowanej autostrady A2 w trakcie badań powierzchniowych, co pozwoliło wytypować je do badań wykopaliskowych. Osada położona jest na zachodnim stoku wyniesienia opadającego ku niewielkiemu ciekowi. Zlokalizowano 80 obiektów archeologicznych, z czego 34 przypada na wczesne średniowiecze, 1 to obiekt kultury amfor kulistych. Pozostałe obiekty, znajdujące się w części stanowiska zniszczonej przez wcześniejsze wydobywanie torfu, nie mają ustalonej chronologii ze względu na brak materiału w ich wypełniskach. W tej partii badanego obszaru wykonano sondáže z powodu niejasnej sytuacji stratygraficznej. Spośród odkrytych obiektów najciekawsze są pozostałości budynków mieszkalnych, których odsłonięto 13. Mają one od 2,4 do 6,5 m średnicy i do 0,5 m głębokości. Trzy największe miały wokół ślady po słupach. Spośród nich uwagę zwrócił obiekt nr 45, w rzucie płaskim idealnie kołisty (średnica 3 m, miąższość 0,3 m), którego wypełnisko stanowił czysty, wapienny margiel. Ceramika znaleziona w obiektach pozwala datować je na fazy B-C wczesnego średniowiecza. Duże rozmiary fragmentów umożliwiły na miejscu zrekonstruowanie formy naczyń. Wyróżniono pozostałości naczyń obtoczonych przykrawędnie, górą do połowy i całkowicie, ze śladami obmazywania, zdobione dookoła skośnymi pasmami żłobków oraz motywem dookólnych linii falistych. Wśród form naczyń wyróżniono naczynia o archaicznej, jajowatej linii brzośca oraz dwustożkowate o zagiętym wylewie. Trzy fragmenty den posiadały ślady po osi koła garncarskiego. Znaleziono także fragment przedmiotu glinianego będącego prawdopodobnie zabawką dziecięcą. Wszystkie fragmenty ceramiki były grubościennie i miały grubą domieszkę, charakteryzowała je ponadto zła jakość wypału powodująca kruchość ceramiki. Rozplanowanie osady wskazuje, iż była to osada typu okolicowego. Osada w Chociczy Wielkiej leży w niewielkiej odległości od współczesnego jej grodziska w Gieczu z romańskim *pallatium* książęcym.

Planuje się kontynuowanie badań.

CHODAKÓWKA, st. 3, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-79/163

- osada neolityczna
- osada wczesnośredniowieczna

Badania prowadził dr Wojciech Blajer (autor sprawozdania, Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Przemyślu, Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego). Finansowane przez urząd Podkarpackiego WKZ i Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Pierwszy sezon badań.

Stanowisko leży w obrębie Pogórza Dynowskiego na wysokości około 360-370 m n.p.m., na stoku nachylonym na południe, około 1 km na zachód od wczesnośredniowiecznego grodziska „Zamczy-sko” (Chodakówka, st. 1). Zostało odkryte podczas badań AZP wiosną 1999 roku. Na powierzchni pola ornego stwierdzono 2 strefy ciemnej ziemi o długości kilku metrów, a w nich liczne ułamki ceramiki wczesnośredniowiecznej. Pojedyncze występowały również na powierzchni niespełna 1 ha.

Badania miały charakter ratowniczy i rozpoznawczy. Rozpoczęto je od wytyczenia wykopu o wymiarach 10 x 5 m, o przebiegu północ-południe, obejmującego oba zaciemnienia. Wykop poszerzono na północny wschód i południowy zachód. Łącznie pracami objęto obszar 75 m².

Podczas badań stosowano mechaniczne warstwy o miąższości 20 cm lub 10 cm. Eksploracja była utrudniona ze względu na dużą zwięzłość i twardość gliniasto-lessowego podglebia i liczne ślady nor zwierzęcych. Na głębokości 40 cm wytyczono przekroje profilowe w celu rozpoznania odsłoniętych obiektów.